

CẢ TOÀ ĐẠI SỨ VC Ở TOKYO... "CHÉM VÈ"



Tokyo, 15-5-09. Câu chuyện tôi sẽ kể với các bạn dưới đây là chuyện mới xảy ra, còn nóng hổi. Rất tiếc tôi không có máy hình ngày hôm đó nên không thể ghi lại các hình ảnh cho các bạn xem để làm bằng chứng. Tôi chỉ viết lên đây với cảm xúc của một người Việt cảm thấy bị sỉ nhục trước một nỗi nhục do các quan chức Việt Nam trong Đại sứ quán VN tại Nhật gây ra. Bạn tin hay không thì tùy nhưng mà là chuyện có thật.

Câu chuyện xảy ra vào thứ 6 tuần vừa qua (ngày 15 tháng 5 năm 2009) tại Đại sứ quán VN ở Tokyo. Đoàn chúng tôi gồm các quan chức cảnh sát giao thông của tỉnh Saitama đến Đại sứ quán để yêu cầu Đại sứ quán VN giải thích và chứng thực về một Quyết định liên quan đến việc đào tạo, cấp bằng lái xe do ông Bộ trưởng giao thông vận tải VN Hồ Nghĩa Dũng ký gần đây đã làm phiền phức đến nhiều người VN làm việc và học tập ở Nhật khi xin đổi bằng lái xe của Nhật do Bộ Ngoại giao VN mà cụ thể là Đại sứ quán VN đã không thông báo khiến cảnh sát Nhật không thể cấp đổi bằng lái cho họ được do so sánh với quy định cấp bằng lái cũ của VN. Nhưng chuyện tôi sẽ kể không phải chuyện này mà là cái tôi chứng kiến tại Đại sứ quán ngày hôm đó. Khi chúng tôi vào Đại sứ quán thì chỉ có những người Nhật và VN đang làm thủ tục xin VISA ở đó đang xúm xít quanh một cô gái Việt và bàn tán xôn xao, cùng với một anh chàng Nhật chồng cô ta đang la lối đòi kêu cảnh sát. Còn tại các bàn tiếp tân, làm việc không có một nhân viên Đại sứ quán nào cả. Khi tôi gõ bàn làm việc của họ, nói bằng cả thứ tiếng Nhật Việt để hỏi thì cũng không có một tiếng trả lời từ bên trong.

Một ông già tự xưng là giám đốc một xí nghiệp Nhật thấy tôi đứng kêu hoài thì đến vỗ vai tôi nói rằng: "Nhân viên đại sứ quán ở đây bỏ chạy hết rồi, ông kêu cũng không có ai trả lời đâu. Tôi ngồi ở đây từ đầu, chứng kiến hết tất cả vụ việc. Tôi tính xin VISA 3 tháng sang VN tìm cơ hội đầu tư, nhưng thấy cảnh này nản quá, không muốn đi nữa, đang đợi họ trở lại để kêu họ trả lại Passport đây".

Tôi hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra vậy, khủng bố à".

Ông già: "Tôi không biết tiếng Việt nên không biết cái gì xảy ra, chỉ là tôi thấy cô gái kia đến làm giấy tờ, nói chuyện gì đó với nhân viên Đại sứ quán hình như bằng tiếng Việt nam, xong rồi khi cô gái cất cái Passport thì phải có màu xanh vào xách thì họ bắt đầu cãi nhau và cô gái tính bỏ đi. Sau đó thì người nhân viên Đại sứ quán nhẩy qua bàn làm việc, rượt theo giật cái xách đang đeo trên vai của cô ta khiến cái xách của cô ta bị đứt quai và cô ta té dấp đầu cạnh bàn. Ông thấy máu còn chảy đầy ra đấy. Khốn nạn thật. Tôi không nghĩ rằng họ là nhân viên ngoại giao được giáo dục đàng hoàng, cách làm việc giống côn đồ quá, cứ như là phim vậy".

- "Sau đó thì sao? "Tôi hỏi.

Ông già:" Sau đó thì cô ta ôm mặt đầy máu chạy ra ngoài xe kêu chồng cô ta vào. Cái anh chàng trẻ đang la hét nãy giờ bên kia, đòi gọi cảnh sát và xe cứu thương đến xử lý đấy. Khi anh ta la hét chạy vào, la toáng bằng tiếng Nhật đòi kêu cảnh sát và luật sư thì các nhân viên ở đây hình như không hiểu tiếng Nhật. Nhưng qua thái độ của anh chàng đó thì hình như họ sợ thì phải và đột nhiên họ ùn ùn bỏ chạy hết. Báo hại chúng tôi cả đám người ngồi đây đợi không biết bao giờ mới xong giấy tờ của mình. Tôi còn nhiều việc ở công ty chắc là đợi họ trở lại để lấy giấy tờ đi về thôi. Tôi nghĩ Đại sứ quán là bộ mặt của Quốc gia mà còn như thế này thì ở VN chắc còn khủng khiếp hơn phải không? À, mà cậu cũng định đi VN à. Tôi cảm thấy bất an quá."

Tôi trả lời: "Xin lỗi ông. Tôi là người VN, tới đây có công chuyện, tự tôi cũng cảm thấy sĩ nhục về chuyện này bởi vì tôi là một người VN. Tôi xin lỗi ông vì **cái chỗ như nhóp này** đã làm ông bất an. Xã hội nào cũng vậy thôi. Dân chúng trong nước của tôi hiền lành và đàng hoàng chứ không có côn đồ như những tên làm việc ở đây đâu."

Quay lại chỗ vợ chồng cô gái tôi lại hỏi cô ta: "Chuyện gì xảy ra vậy, vết thương có nặng không? Thằng nào đánh em, kêu chồng em bình tĩnh, cầm máu trước hết cái đã". Anh chàng Nhật bỗng chồng cô gái thấy tôi nói tiếng Việt nghĩ tôi là nhân viên Đại sứ quán nên đột nhiên nhào tới nắm cổ tôi và hét lên: "Đồ khốn nạn, tại sao chúng mày đánh vợ tao đến như vậy?"

Gạt tay anh ta ra tôi nói: "Bình tĩnh, tôi là nhân viên công vụ, thông dịch của cảnh sát, những người đi với tôi là cảnh sát. Từ từ nói chuyện, thẻ nhân viên của tôi đây". "Ê, Konishi, cho anh ta coi Sổ tay cảnh sát viên của mày", tôi gọi người cảnh sát tên Konishi đi cùng với tôi.

Nghe nói tới chữ cảnh sát thì mặt anh ta dịu lại và đổi thái độ, xin lỗi tôi. Sau đó kể hết tự sự cho các cảnh sát đi với tôi và nhờ họ lập biên bản. Nhưng các cảnh sát nói rằng họ không phải cảnh sát viên của Tổng nha cảnh sát Tokyo, đồng thời Đại sứ quán VN đây là vùng đặc quyền ngoại giao nên họ không có nhiệm vụ cũng như quyền lập biên bản. Ông sếp đi cùng với tôi kêu mỗi người rút danh thiếp đưa ra cho anh ta và nói rằng, nếu anh ta muốn kiện tụng ra tòa thì cả nhóm có mặt hôm nay sẽ ra tòa làm chứng.

Anh bạn cảnh sát Nhật của tôi ra xe lấy bông băng cứu thương vào băng bó cầm máu cho cô ta xong thì **cô gái kể cho tôi nghe rằng cô ta tên là Hoa, dân ở quận Tân Bình, Sài Gòn mới lấy chồng sang Nhật hơn một năm. Hôm nay cô ta đến Đại sứ quán để gia hạn lại cái Passport, nhưng sau khi làm xong thì người nhân viên Đại sứ quán những nhiều làm tiền, đòi cô ta trả tiền dịch vụ 60000 yen (khoảng 600 USD). Cô ta bất bình vì giá niêm yết gia hạn giấy tờ không phải như vậy nên đã xảy ra cãi vã. Người nhân viên đã chửi cô ta rằng "Đ.M., mày là con điếm Nhật". Giận quá nghĩ rằng không thể nói chuyện với những người vô học như vậy nên cô ta chỉ bỏ lên bàn trả đúng số tiền theo giá niêm yết và đi về. Cô ta không ngờ rằng nhân viên Đại sứ quán giờ thói côn**

đồ giật xách từ phía sau làm cho cô ta té ngửa vào cạnh bàn và bị thương như vậy.
Nghe đến đấy máu nóng của tôi nổi lên, thú thật lúc đó có thuốc nổ thì tôi cũng cho nổ tung cả cái tòa đại sứ VN như nhóp này, còn chuyện hậu quả thế nào tính sau.

Tôi nói với ông sếp đi cùng: "Tôi nghĩ hôm nay tôi không thể dịch làm việc ở đây được, bởi tôi mà thấy mặt mấy thằng nhân viên lưu manh của Đại sứ quán này chắc tôi ra xe của ông vác súng vô bắn tụi nó hết. Tôi chịu hết nổi rồi. Nhục nhã quá."

Cũng may có cô gái Việt nam cũng là thông dịch viên cho một hãng nào đó ngồi gần, nghe nói như vậy nên kéo vai tôi. "Dzậy chú về đi, nếu chuyện không quan trọng thì sẵn thông dịch cho hãng, cháu dịch giùm mấy ông này luôn cho. Cháu thỉnh thoảng cũng có đi làm thêm thông dịch cho cảnh sát, cháu hiểu nguyên tắc làm việc của mấy chú. Cháu đi dịch ở đây nhiều lần, không có máu me chảy bị thương chứ mấy cái cảnh làm tiền của mấy ông gần giống như dzày cháu thấy nhiều lần cũng quen rồi."

Trao đổi với sếp và nhờ cô gái dễ thương dịch giùm tôi bỏ đi ra ngoài xe ngồi, lấy gói thuốc của tên bạn cảnh sát hút một hơi 3 điếu dù đã bỏ thuốc gần 5 năm mới cảm giác gần bình tĩnh trở lại, nhưng hình ảnh **những người Nhật ngồi cười, bàn tán với vẻ khinh mạn**, câu nói của ông già người Nhật cứ đeo theo ám ảnh tôi.

NHỤC.

Nhục thật, ước gì tôi sinh ra không phải là người Việt Nam để có thể tâm bình khí hòa trước những nỗi buồn mang tên Việt nam.

- Nguyễn Thạch Lục -

Monday May 25, 2009 - 10:55am (JST)

